

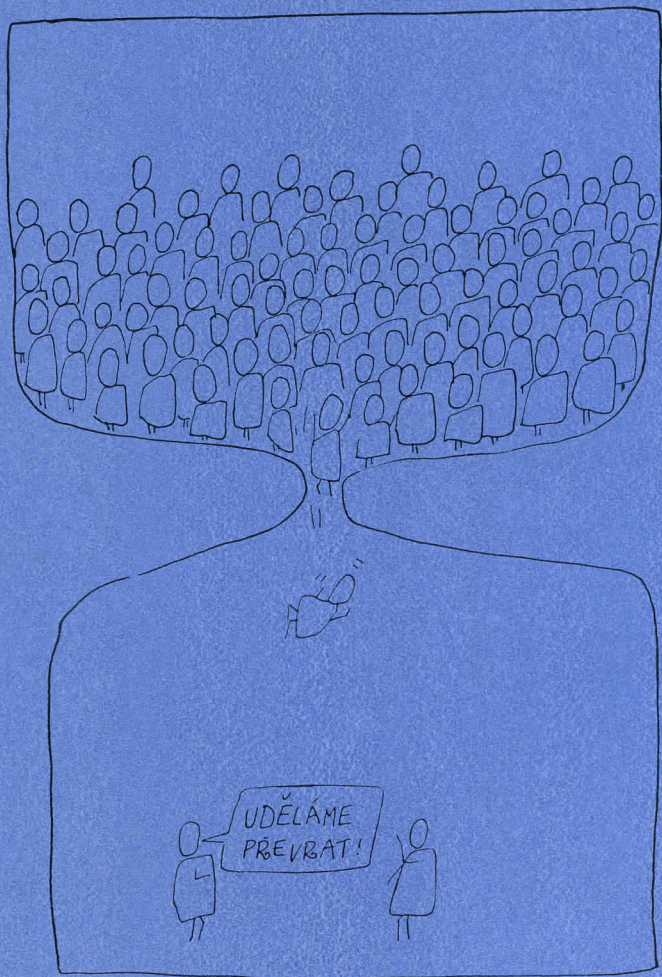
repertoár
malé scény
ročník 6
1968

4

rms

VYSTAVUJE

IVAN STEIGER

ROBERTO VACCA

SE NARODIL V ŘÍMĚ V ROCE 1927. JEHO OTEC BYL MATEMATIK A UČIL ČINŠTINU, MATKA, ZNÁMÁ ARABISTKA, ZAČALA V SEDMDESÁTI PSÁT DETEKTIVKY. AUTOR SÁM JE INŽENÝR ELEKTROTECHNIKY A PŘEDNÁŠÍ NA FACOLTA D'INGEGNERIA V ŘÍMĚ. VYMYSLER ZAJÍMAVOU POUČKU Z TEORIE ČÍSEL, KTEROU SICE SÁM NEDOKÁZAL, ALE JIŽ DOKÁZAL PROFESOR WOLF GROSS. NĚKTERÝCH VĚDOMOSTÍ ZE STUDIA NEUROFYZIOLOGIE A TEORIE INFORMACÍ POUŽIL I PŘI PSÁNÍ SVÝCH POVIDEK.

J. H.

ZÁKAZ ZBYTEČNÝCH ROZHOVORŮ

Ten den tam budou
veselé tváře, spokojené vlastní snahou,
tam ve visuté zahradě,
kde neuslyšíš zbytečné řeči...
Korán, sura 88, verš 8 a násl.

PRVNÍ VERZE

Byl jsem se ve Fiamettě podívat na **A face in the crowd** a potkal jsem tam několik amerických přátel. Nějakou chvíli jsme si před vchodem do kina povídali a když jsme se rozcházeli, byla jedna z půlnoci a já jsem se vydal pěšky hledat vůz, který jsem zaparkoval u Potta Pinciana.

Na konci via Bissolati jsem se na okamžik zastavil u vitríny Airolinhas Perenganas, kde byly vystaveny fotografie peranganské krajiny. Pohled na saboretenské údolí, brčálově zelené na pozadí jasně modrého moře, ve mně vyvolal téměř epidermickou vzpomínku na teplý provoněný vzduch, jehož tam v tom okamžiku bylo určitě plno a jenž se tak lišil od lezavosti oné deštivé římské noci. Kousek od vchodu ležel na zemi hranatý předmět. Shýbl jsem se, abych si ho lépe prohlédl: byl to černý kufřík z tvrdé kůže, jaký používají američtí a nyní už i evropští obchodníci.

V tu chvíli bylo všude zavřeno a bylo celkem zbytečné hledat nějakého hlídače, kterému bych svěřil nalezený předmět. Rozhodl jsem se tedy, že kufřík odnesu s sebou a pokusím se určit, komu asi patří. Ráno bych ho odevzdal majiteli nebo dal na policii.

Doma jsem kuřák otevřel a zjistil jsem, že by bylo nejvhodnější jej odevzdat na perenganském vyslanectví. Byly v něm dokumenty patřící Peixetelovi, známému cienmezskému advokátovi, který si k některým pasáží přičinil poznámky. Zvědavost mě donutila, že jsem celý fascikl prolistoval a semtam si v něm četl. Námitky byly celkem nezajímavé a obhajoba málo vzrušující. Překvapilo mě ale, že všechny ty dokumenty jsou nebývale krátké. Před lety jsem se dověděl, že Peixetel patří mezi nejmazanější a nejvýmluvnější **avocats** v Cienmez. Začal jsem tu neočekávanou striktnost chápat, až když jsem si přečetl obhajobu dvou mužů, kteří byli obžalováni z přestupku proti zákonu, o kterém jsem nikdy neslyšel, přestože jsem studoval práva na univerzitě v Oizo. Po chvíli hledání mezi procesními akty se mi podařilo nalézt text zákona (Příloha A). Sestával z pouhých tří článků a říkalo se v něm:

DECREITO PARA PROIBISION DE DISCURSO INUTILE

1. Panto discurso inutile está verboden. (Každý zbytečný rozhovor je zakázán.)
2. O discurso se taxónoma inutile ke trasfère iok informassiön overamente ke trasfère informassiön gighnota. (Za zbytečný je považován ten rozhovor, který nepřináší informaci, nebo který přináší informaci již známou.)
3. O facidor de discurso inutile se strafa cum exa mezes de kalabush. (Kdo vede zbytečné rozhovory, budiž potrestán šesti měsíci tvrdého vězení.)

Obžaloba obsahovala kromě dvou řádek úvodu téměř výlučně stenografický přepis rozhovoru, při kterém byli přistiženi v kavárně v Oizo dva perengañští občané, Lido Lixeit a Abukir Montano. Na okraj přepisu přičinila své poznámky *Ministeiro Demotico* (prokuratura).

Tento dokument přináším v překladu.

OBŽALOBA

22. dubna 1964 byli obžalováni Lido Lixeit a Abukir Montano přistiženi v kavárně v Oizo, že vedou zbytečný rozhovor. Agent GG2, který byl náhodou přítomen, stenograficky zaznamenal každou větu obou obžalovaných a místo přísežně odpřisáhl pravost a věrnost předloženého textu. Obžalovací spis je tedy nahrazen úplným přepisem rozhovoru obžalovaných (dále jen L. L. a A. M.). Obžaloba se pro stručnost omezila pouze na poznámky in margine, jimiž podtrhuje zbytečnost vět.

L. L. Podívej, to je bourák! Úplný letadlo! Ten ujede s litrem benzínu tak akorát čtyři kilometry.

A. M. Vidím! To je Ferrari Superamerica. Možná ani čtyři kilometry neujede. Ale má fantastickéj vodpich. Vyletí jako šipka.

Člověk má skoro vztek, že ho řídí ženská.

Kdo je to ta blondýna?

(A. M. auto už viděl: zbytečné upozornění.)
(Viz výše!)

(Příliš otřepané.)

L. L. Viděl jsem ji, ale nevěnoval jsem jí pozornost. Vydržuje si ji Volmoni. Slyšíš, jak mění rychlost!?! Řídit teda neumí, ale stejně by sis nechal říct, co?

A. M. Vykašlal bych se! Já ji znám. Jak to, že jsem ji nepoznal hned? To je úplná škoda nechat řídit takovej vůz takovou... Jednou jsem jel podobným fárem z Templu Nauarchi do Foglienze. Za 50 minut jsem tam byl. Je ale moc odpérováný. Měl sem žaludek jako na vodě a ve Foglienze sem se večere ani netknul. Dali sme si foglienžský bustek a já nesněd ani půlku.

L. L. Říkals mi o tom. Já si myslím, že bustek ve Foglienze už dávno neuměj. Jediný dobrý busteky dělaj tady v Oizo. Jednou tě na něj zavedu.

A. M. Já vím kde! U Mima! Kdo by neznal Mima? Posledně ale, když jsem u něj byl, dal do busteku moc estragonu.

L. L. To je fakt. Občas to udělá. Neumí to s estragonem. A pak, Oizo nemá tu atmosféru co Foglienza. Foglienza není sice Oizo, ale má atmosféru.

(Protiklad.)

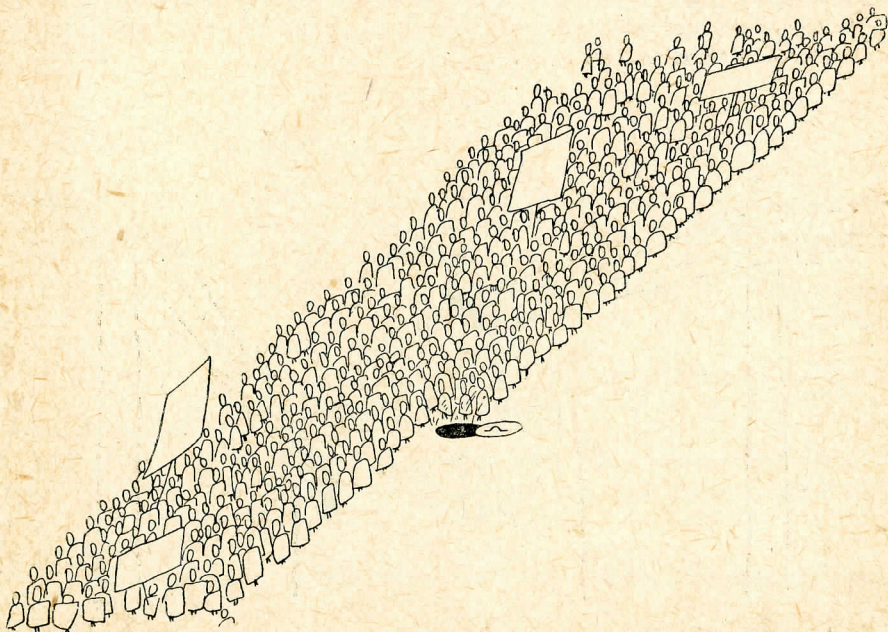
(Řečnická otázka
trestná podle čl. 36
Pravidel.)

(Nemožné! Mně to
s Porschem trvá ho-
dinu.)

(Znamé, viz výše!)

(K d o by neznal
Mima? Já tam taky
chodím.)

(Opakování, i když
koncepce správná.)

A. M. Atmosféru, hm? Chceš říct ženský z Foglienze. Já vím, že když jsi tam sloužil, že jsi je střídal jak ponožky.

L. L. No, stěžovat si nemůžu. Svý jsem si udělal. Chtěl jsem ale říct, že ve Foglienze je jaksí víc kumštu. To město jako by se zastavilo v čase. Ne? Fakt je, že večer ve Foglienze chcíp pes. Tady v Oizo jsme víc internacionální. Jsme holt občani světa.

A. M. Hehe, internacionální! Chceš říct, že spíš běháme za cizinkama, co? Mám takovej dojem, že jsem tě párkrát viděl.

L. L. Co to povídáš? To nesmíš říkat nahlas. Vidíš támhletoho prcka? Mám dojem, že poslouchá, co říkáme a že si všechno píše. Musíme dávat bacha.

A. M. Jo, vidím. Ale mně se zdálo, že je to obchodník a že počítá. Nás si ani nevšiml. Ten jeho ksicht se mi ale nějak nelíbí.

L. L. Mně se taky nelíbí. Asi máš pravdu. Já si taky myslel, že to je obchodník.

Radši si ale dáme bacha. Znáš ten novej zákon o zá-kazu zbytečnejch řečí.

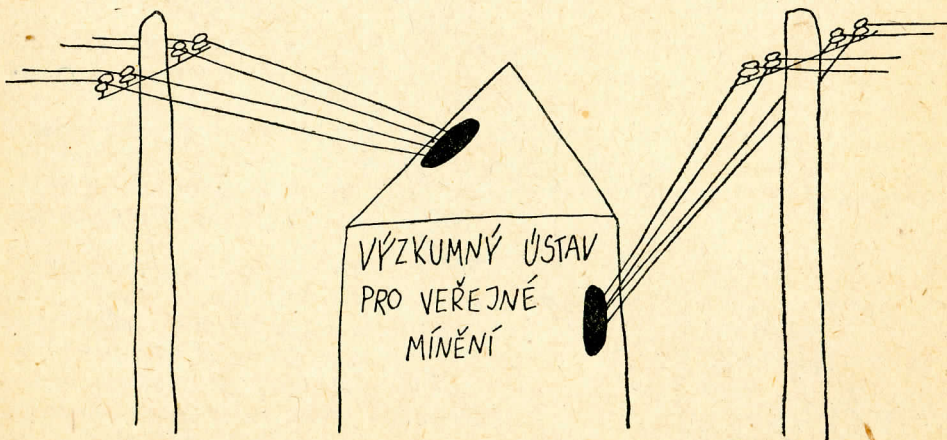
A. M. To teda znám. Vyvěsili ho všude. Buďme opatrní. Rozejdeme se.

(Příliš otřepané.
V každém případě
přezkoumat.)

(Proč se o tom ba-
vit, když je to
fakt?)

(Přiznání viny!)
(Opět oba věděli
totéž!)
(Komu by se mohl
líbit agent GG2?)

(Neznalost zákona
se nepřipouští. Ver-
bální přiznání zna-

L. L. To je pravda. O bon hondo de vespero para

tia.

A. M. O bon hondo, o bon hondo.

losti zákona je po-
rušení zákona sa-
motného!)

Pozdrav, jímž končí záznam rozhovoru, je pravděpodobně transpozicí irského pozdravu „The top of the morning to you“ a je přinejmenším stejně nabubřelý a popudlivý. Předpokládal jsem, že sám fakt, že bylo použito této zastaralé formy pozdravu, by dostačoval k odsouzení obou obžalovaných. Ale čekalo mě překvapení.

Výrok soudce byl generický svou stručností: „Uznání vinnými. Odsuzují se na šest měsíců vězení.“ Následoval však dodatek, ve kterém se doslova říká: „Požadavek dodatečného šetření, vznesený advokátem Peixetelem, se považuje za jasně nepodložený. Přezkoumání akt nedovoluje přijmout prosbu vznesenou advokátem Peixetelem k soudnímu dvoru o udělení milosti, ale potvrzuje obžalobu vznesenou tímto advokátem proti státnímu návladnímu. Peixetel správně říká, že buď mnohamluvnými komentáři státního návladního se ruší vina obžalovaných, nebo že musí nutně vést k zatčení samotného mluvčího. Zrušení viny se nepřipouští, ale zatčení mluvčího je možné. Soudní dvůr shledal, že státní návladní použil ve čtrnácti poznámkách tří řečnických otázek, přestože je si vědom faktu, že řečnické otázky jsou trestné ve smyslu čl. 36 Pravidel. Z těchto důvodů byl státní návladní uznán vinným a odsouzen ke třem měsícům vězení a odvolání z funkce.“

Poznámka: Některé principy, jichž bylo použito v předcházejícím vyprávění, mohou být aplikovány na samotné dějiny: byla-li jednou vyslovena obecná myšlenka, je zbytečné detailní rozpracování. Po přečtení povídky *in extenso* zůstává ve čtenáři přesně tolik, kolik by v něm zůstalo, kdyby mu někdo sdělil stručný obsah. Tento názor je podpořen následujícím kondensátem z tohoto vyprávění.

VERZE DRUHÁ

Je to příběh ministerstva (italského nebo cizího, nebo úplně vymyšlené země), které zakázalo občanům vést zbytečné rozhovory. To znamená rozhovory, které neslouží k předávání informací.

Celý příběh je založen na zápisu rozhovoru dvou občanů, který předložila policie soudnímu dvoru. Stránky jsou rozděleny do dvou sloupců. Vlevo je zachycen rozhovor. Jména si můžete domyslet sami.

Hovoří o ženách, autech, o počasí. Vpravo jsou poznámky vyšetřujícího soudce, který komentuje, co bylo řečeno, a zároveň říká, že to, co říká první, je známo druhému, et viceversa.

Na konci příběhu je rozsudek. Oba občané hovořili o věcech známých jim i komukoli jinému. Příklad: tamto auto je rychlejší než toto, ale je dražší. Milión pět set sedmdesát tisíc lir.

Oba jsou odsouzeni.

Obhájce žaluje státního návladního z mnohamluvnosti. Soudce odsuzuje i státního návladního.

Konec příběhu.

PŘEL. JOSEF HAJNÝ

František Gellner

Píseň zhýralého jinocha

*Nezemru já od práce,
nezahynu bídou,
nezalknu se v oprátce,
skončím syfilidou.*

*Nezemru já u holky
ani na silnici.
Zemru volky nevolky
klidně v nemocnici.*

*Nezískal jsem za živa
lásky skutky svými.
Jeptiška jen šedivá
oči zatlačí mi.*

*Nad mou mrchou stáhne clown
tvář svou v smutnou masku:
„Zemřel tady vilný Faun
na nešťastnou lásku.“*

VODA

SLAVOMIR MROŽEK

ROZHLASOVÁ HRA

(Je slyšet šelest otvíraných novin. Mužský hlas čte, polohlasně, jen pro sebe) ... „Zavodnit Saharu“ – nesmysl – „Spustit na vodu ...“ Sakra, zase voda? Půjdeme dál. Konečně něco jiného: „Špatně vycpaný pták se mstí. Dostáváme nespočetné stížnosti na nedbalé preparování exemplářů exotického ptactva, jež přicházejí do škol jakožto pomůcky pro vyučování přírodopisu. Tyto zmetky ztěžují práci našim učitelům. Kormoránům, volavkám, ibisům čouhá koudel a vata z nevhodných míst – abychom uvedli alespoň ty nejtypičtější představitele vodního ptactva ...“ – vodního! To se mi nějak nelíbí. „... deformují představivost mládeže, utvářejí v mladých mozcích, tak přizpůsobivých všem vlivům, mylné pojmy o těchto jinak krásných ptácích. Ptáme se, kdo zodpovídá za deformaci obrazu v očích mladé generace?“ – Copak já vím? ... (Je slyšet nejprve tiché, pak stále hlasitější kapání vody, jako z neutaženého kohoutku. Je pravidelné, zpočátku pomalé, potom se zrychluje, až do rovnoměrného, nepříliš rychlého rytmu) Že by přšelo? (pauza, kapání) Ptám se, jestli přší ... (pauza, kapání) Nikdo mi neodpovídá. Aha, on tu vlastně nikdo není, jsem tu sám. (kroky, vytahování okenní rolety) Ne. Okna jsou suchá, ulice šedivé, zaprášené, obloha čistá. Svítí hvězdy ... Ale tohle je voda, docela určitě je to voda. (pauza, kapání) No prosím, už zase

kape! **(stahování rolety, ticho, kapání, kroky nazpátek)** O čem jsme to vlastně mluvili? Aha. „Kdo zodpovídá za . . .“ **(kapání, rozzlobený hlas)** Za těchtole podmínek nemůžu myslet! To kapání rozptyluje mou pozornost! **(pauza, kapání)** Nač vlastně potřebuju pozornost? **(pauza, energický hlas)** Pozornost potřebuju pro duševní práci. Ptají se mě, kdo zodpovídá za. Musím jim odpovědět. **(pauza, silící tlumený smích)** Ale co jim odpovědět? A hlavně nepřehánět, nepřehánět . . . **(pauza)** Co když je to v koupelně? Musím se tam podívat. **(kroky se vzdalují, kroky se vrací)** V koupelně je všechno v pořádku. **(škrtnutí zápalky, výdech čili zapálení cigarety)** Musíme uvažovat klidně. Děšt to není. Koupelna taky ne. Že by kapalo ze stropu? Vyloučeno, nade mnou nikdo nebydlí. Ostatně — podíváme se tam. Odvahu! **(krátká pauza)** Ne. Ze stropu neteče. Vyloučeno. **(pauza, kapání)** Co to tedy může být? Když odnikud neteče, tak co bych si z toho dělal hlavu? Ptal se mě někdo na něco? Nevzpomínám si. Mám ostatně jinou práci. Napíšu dopis příteli. Už dávno jsem měl napsat dopis příteli. **(prozpěvuje si v různých tóninách)** Neteče, neteče, neteče . . . **(vkládá papír do psacího stroje, píše na stroji)** „Drahý příteli! Dlouho už od tebe nemám žádnou zprávu. Tvé mlčení ve mně vzbuzuje nejružnější dohady. Nejveselejší je ten, že se ti přihodilo něco zlého. Nejsmutnější, žeš na mě zapomněl . . .“ Ne, lepší to bude obráceně: „Nejveselejší z nich je ten, žeš na mě zapomněl, nejsmutnější, že už nejsi mezi živými.“ Je to ode mne pokrytectví, ale aspoň to zní slušně. „Když vzpomínám na naše mladá léta, která jsme spolu strávili v družstvu vodního póla . . .“ V jakém družstvu? Blbost, nic takového nikdy nebylo, vždyť jsem ani neuměl plavat. Že bych něco popletl? Nebo zapomněl? Kde že jsme to trávili . . . Moment, ale co? „Naše mladá léta.“ Naše? Mladá? Léta? Eventuálně „trávili“, ale holé „trávili“ nedává žádný smysl. Tak to škrtneme. **(rychlé rytmičné údery jedné litery. Jednotvárné kapání zazní opět hlasitěji a rychleji. Psaní na stroji utichne, kapání pokračuje, opět škrtnutí zápalky, výdech a kašel)** Mokrá cigareta. Hnus! **(opět klepání psacího stroje)** „ . . . A když jsme přestali být dětmi . . .“ — ne, necháme toho. Stejně už si nevzpomínám, komu jsem to vlastně chtěl psát. **(vytáčí papír z psacího stroje. Šest zmačkaného papíru, vhození do koše)** Nějak se mi to nepovedlo. Psával jsem přece tak lehko, dopis za dopisem. A bez takovýchhle hloupých pochybností. Od srdce! Ne, ne, na to nemohu přistoupit. Konečně, mám za sebou nějakou tu minulost, něco se dělo, žil jsem . . . Ale samozřejmě že jsem žil! Pamatuju se . . . Na co se pamatuju? V podstatě na všechno. Kupříkladu . . . Ale ku příkladu na co? Ku příkladu na všechno? Příklad ku příkladu na všechno? To nejde dohromady. Tak tedy obráceně, na všechno ku příkladu . . . Ale na všechno ku příkladu toho či onoho — to taky nejde dohromady. Tak na co se to vlastně pamatuji: na všechno ku příkladu jednotlivého či na jednotlivé ku příkladu všeho? Zacházím nějak moc daleko . . . **(ticho, kapání)** Ne, já žil, mám na to důkazy! Dopisy! Kde jsou mé dopisy? I já jsem dostával dopisy! Já vám je ukážu, já vám to dokážu! **(otvírá a zavírá zásuvky)** Tady jsou! **(šustot papíru)** Můžeme začít třeba tímhle. **(čte)** „Můj drahý Míšo Kuličko“ — **(v rozpacích)** ano, „Míšo Kuličko“. Stojí to tu černé na bílém. Nedá se nic dělat. „Můj drahý Míšo Kuličko. Od té doby, cos odjel, je v celém táboře prázdné.“ V jakém táboře? Už si nevzpomínám. Proč to nenapsala jasně? „Chodím sama po lese, přesto-

že mě pan Mirovský z Jitřenky pozval na procházku k jezeru.“ Syčák jeden!
 „Ale nešla jsem.“ Výborně! „Včera byly k obědu báječné karbanátky, cos
 měl tak rád, myslela jsem na tebe. Když vzpomínám . . . když vzpomínám . . .“
(kapání vody opět trochu silnější a rychlejší) Tohleto nemůžu přechíst. „Když
 vzpomínám na . . .“ Je to trochu rozmazané, papír asi zmoknul . . . „Vzpomínám
 na . . .“ – To bude „naše“. No ovšem, „naše“ – „ . . . budu vždycky . . .“
 Vůbec to nemůžu přechíst. Co „vždycky“? – „ . . . té ne – u . . . neu-u . . .“ Bud'
 neustále nebo neurvalé, zase mokrý flek. Není divu, zmiňuje se o nějakém
 jezeru . . . Hm. „Já . . .“ Mokrý flek – „Já . . .“ – Aha, „jak“ – „Jak tě . . .
 tě . . . aný . . .“ Mokrý flek – „Nikdy . . .“ – Mokrý flek – „Nikdy . . . áčku . . .
 a-dost . . .“ – Mokrý flek – „ . . . ece . . . mil . . .“ Mokrý flek, mokrý flek –
 „ . . . tě . . .“ Mokrý flek, mokrý flek, mokrý flek . . . **(pauza, ticho, kapání)**
 No ano . . . **(pauza, ticho, kapání. Vztekly hlas)** A kde je mám mít schované?
 V kapse? Na prsou? V náprsní tašce? Tolik let? Ukládám dopisy tam, co
 všichni ostatní, do zásuvky. Do pravé dubové zásuvky, kde bylo vždycky sucho.
 Copak je to moje vina? Píše o nějakém jezeru, vzpomínám si, že tam byly
 močály . . . Ale ne, to není pravda, na nic se nepamatuju! Proč ty močály
 nevysušili, proč nevykopali kanály, proč to tam neupravili? Vždyť by z toho
 měli prospěch všichni! Jak zdraví, tak zemědělství . . . **(nejistě)** Ano, zeměděl-
 ství taky . . . **(pauza, ticho, kapání)** Ostatně, copak je to tak důležité, křestní
 jméno, příjmení, jízdní řád . . . Důležitá je jen hudba, hudba tamtěch let.
(kroky. Amatérská hra na klavír, melodie „Fascination“, falešně) Ano, právě
 tohleto. To existuje, to je harmonie, jedinečná harmonie . . . **(hraje falešně)**
 . . . Krásné to je . . . **(falešně. Hlas zpívá chvíli melodii s sebou, falešně, při
 falešném doprovodu)** Možná, že jde jen o takovouhle syntézu. Nic jiného
 nemá smysl. **(ještě pár akordů. Prudké kýchnutí. Kapání se promění v sou-
 vislý tenký proud)** Snad ne rýma . . . Že bych měl promočené nohy? Pro jistotu
 si obuju galoše. **(otvírá skříň, zavírá ji, spokojeným hlasem)** Mé dobré staré
 galoše! Nedovolí, abych se nastydl, budou mě chránit. Jenomže ta voda . . .
 jako by tekla z jiné strany, ne zdola . . . Jako by tekla shora . . . Může si člo-
 věk about galoše na hlavu? Ne, to přirozeně nemůže . . . Ale co kdybych to
 zkusil? Vždyť mě nikdo neuvidí! **(pauza, supění)** Levá vypadá trochu větší.
(pauza, supění) Ale ne, co to dělám, pryš s galošemi! **(zvuk galoší odhoze-
 ných do kouta. Šumění vody)** Vzduch! Co se to se mnou děje? Začalo to tak
 nevinně! Když jsem byl dítě, když jsem byl mladý, připadalo mi všechno tak
 zřetelné! Jako ostrov nad mořskou hladinou, na který se za průzračného let-
 ního dne dívám z paluby lodi. Bylo to všechno takové . . . suché, nerozteklé.
 Žádná voda tam tehdy nebyla. Jen moře, přirozeně, ale to bylo něco jiného.
 Byl tam jen ostrov, loď a moře. **(je slyšet pronikavý křik racků. Smích)** Já se
 nenechám oblafnout! Jsem dospělý! To nemůžou být rackové! No, leda jen
 docela malí, malinkatí, a ještě k tomu nepraví. Špatně vycpaní ptáčky. Ví-
 m to docela určitě, četl jsem to v novinách. **(rackové umlkají. Hlas pokračuje
 vítězně)** Neříkal jsem to? **(pauza, hlas prudce)** Ne, ne, zůstaňte tady! To jsem
 nemyslel vážně! Když jste tady, tak tady zůstaňte! Moře, tak dobře, ať je tu
 radši moře, moře není voda, moře je něco víc než voda . . . **(pauza)** Odletěli.
(pauza. Je slyšet čvachtání v kalužích) Zdá se, že jí pořád přibývá.

PŘELOŽILA HELENA STACHOVÁ

gigi / zázrak dvacátého století

Paní Anny Majouctová jest dáma kvítkovaná, kartounová, se zelenou zástěrou v podobě trojúhelníku. Má četné pihy a manžela účetním ve velkoobchodě uhlím. Kromě toho chlapečka, zvaného Gigi.

Jsme na letním bytě. Barometr klesá, nepromokavé pláště jsou ve vážnosti. V hostinci je na jídelním lístku vepřové karé a svíčková s knedlíkem. Kolem lustru bzučí mouchy a čte se Hostimil.

Gigi je příkladný chlapeček. Dovede řvát: Rukulíbám, že se na dvoře slepice zděšeně rozběhnou. Nenimrá se v jídle jako jiné děti, ale hezky papá. Způsobný chlapeček.

„Tenhle Gigi,“ jásají dámy, „to je dítě, takové se dneska nerodí. Šel sem, Gigi, a dal mně hezkou pusinku.“

„Rukulíbám,“ křičí Gigi.

Paní Majouctová tone v blaženosti. Tvář se jí leskne lojem a ona říká: „Jako matka bych ho neměla chválit. Ale dítě je to opravdu probudilé, až to není hezké. Pan komerční rada Praskoles si myslel, že půjde do prvního gymnasium a strašně se divil, když jsem mu řekla, že po prázdninách půjde teprve do první obecné. Otvíral oči, sundal cvikr a pravil: ‚To není možné, to bude efektní nějaký omyl.‘ Žádný omyl, pane komerční rado, povídám. Musíte myslit, že on při narození vážil bez třinácti deka pět kilo. ‚Leda to‘, odvětil pan komerční rada. ‚Paní vrchní účetňová, gratuluji vám. Gigi je zázrak dvacátého století‘ ...“

Nedaleko sedí u stolu právě pod plakátem pivovaru Budvar Čeněk Pabouk, 54letý stavební polír. Asi je to velký surovec, protože on jediný se nikdy nezúčastnil oslavování Gigiho a jeho četných talentů. Hryže párátko a mračně se dívá na déšť, chvilkami posupně měří dámy, které pípají kolem Gigiho.

„To je nějakýho Gigi sem, Gigi tam,“ mručí, „abyste se nepotento se svým Gigim. Co je na něm? Kluk jako každéj jinej. Možná, že z něho bude zločinec. Kriminál mu kouká z očí.“

Že bychom se přece jenom mýlili? Dneska je Pabouk jako vyměněný. Zatahal Gigiho za uši, usmívá se a praví: „Tak co, občane? Slyším, že po prázdninách budeš dělat maturitu.“

„Rukulíbám,“ zavřeštěl Gigi.

Dáma Majouctová se zapýřila rozkoší.

„To je omyl, pane vrchní stavební políre,“ začíříkala jemně. „Tak daleko ještě nejsme. Gigi prozatím bude studovati na obecné škole.“

„Já se nemejlím, paničko,“ vrčel pan Pabouk, „já vím dobře, že pan Gigi půjde nyní na vojnu a pak se dá zapsat na práva.“

Dáma Majouctová se domnívá, že polír udělal dobrý vtíp a společensky se chichotá.

Avšak pan Pabouk rudne a oči se mu lesknou zlobou. S nenávistí pohlíží na nevinnou tvářinku chlapečka Gigiho.

„Povídám, občane, ať mne pozveš na promoci,“ vrčí, „neboj se, že propadneš, dneska může studovat každé trouba.“

„Rukulíbám,“ zavýskl Gigi.

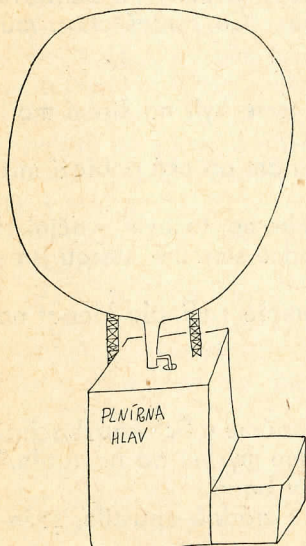
„Jestlipak ti už matinka našla nevěstu,“ pokračuje sveřepý Pabouk. „Musí bejt právě tak protivná a pitomá jako ty, abyste dělali svernej párek.“

Musí se oznámit, že v hospodě vznikl povyk. Dáma Majouctová kvičela, objímajíc Gigiho. „On tě chce utratit, mé dítě,“ vzlykala.

Hostinský straní paní Majouctové, protože mu dává víc utržit než pan Pabouk. Vyzývá toho muže, aby opustil místnost a nerušil harmonii. Pan Pabouk v tom vidí urážku a vyzývá hostinského k pěstnímu zápasu. Hostinský pozve na pomoc rozložitého podomka. Pan Pabouk vyletí a položí se do smrduté louže. Slepice se s křikem rozlétnou.

Muž jménem Čeněk Pabouk odpovídal dnes před senátem v. r. dr. M. pro zločin veřejného násilí zlomyslným poškozením cizího vlastnictví. Obžaloba státního zástupce dr. G. mu kladla za vinu, že rozbil v hostinci asi tucet okenních tabulek. Obžalovaný se hájil podnapilostí a špatným stavem svých nervů. Byl uznán vinným a odsouzen na dva měsíce těžkého žaláře podmí-
něně.

EX: KAREL POLÁČEK ZE SOUDNÍ SINĚ, PRÁCE 1956

ALPHONSE ALLAIS

SMUTNÝ KLAUN, KTERÝ SE VYNOŘOVAL Z TÍCHA, ABY UMÍSTIL NARÁŽKU, ANEKDOTU, VTIP, JEŽ Z NĚHO VYTVÁŘELY LEGENDÁRNÍ POSTAVU. SACHA GUITRY ŘÍKAL, ŽE VYPADÁ JAKO MELANCHOLICKÝ ANGLIČAN NEBO HRDÝ VIKING, ALE JEHO HUMOR (20 SVAZKŮ POVÍDEK „PŘEDSMRTNÝCH“ A 15 SVAZKŮ POVÍDEK „POSMRTNÝCH“) VYBUCHUJE S VERVOU VPRAVDĚ GALSOU. PŘELOŽILA LIBUŠE KONŮPKOVÁ

TEMPLÁŘI

To byl přece typ! Trochu drsná nátura, ale sekáč! Viděl jsem ho snad dvacetkrát, jak stačilo, aby sevřel kobyly mezi stehny, a zarazil celou švadronu na fleku!

Tenkrát byl brigadýrem. Ve službě trochu vostrej, ale na vycházce báječný chlapík.

Jak on se to jen k čertu jmenoval? Takové zatracené alsaské jméno, a ne a ne si vzpomenout, nějak jako Wurtz nebo Schwartz... Ano, to je ono, Schwartz. Ostatně na jméno vůbec nezáleží. Pocházel z Neufbrisachu, ne přímo z Neufbrisachu, ale někde z okolí.

To byl typ, ten Schwartz!

Jednou takhle v neděli ráno (byli jsme posádkou v Oranu) mi Schwartz povídá: „Tak co dneska podnikneme?“ A já na to: „Co budeš chtít, můj milý Schwartzi!“

A tak jsme se shodli, že si vyjedeme na moře.

Najmeme si loď. Opřete se do vesel, hoši. A už jsme byli na širém moři. Počasí bylo krásné, trochu větrno, ale krásný čas.

Letěli jsme jako šipka, celí šťastní, že vidíme, jak nám africké pobřeží mizí za obzorem.

Na palubě člověku tráví, zvlášť když se vesluje. Hrome, to byla svačinka!

Vzpomínám si zejména na jistou šunku, oblosti sladce smyslné, kterou jsme obrali až to bylo nechutné.

A nevšimli jsme si, že bríza zatím ožila, že nám moře začínalo klepat na korbu znepokojivým způsobem.

„Hrome,“ povídá Schwartz, „měli bychom...“

Počkejte, ne, nejmenoval se Schwartz.

Měl delší jméno, tak nějak jako Schwartzbach. Zůstaňme u Schwartzbacha!

Tak ten Schwartzbach mi povídá: „Milánku, abysme mysleli na navrátila.“

„Já se ti vykašlu na navrátila!“ Vítr už se měnil v bouři.

Plachtu nám urval závan vichřice. Jedno veslo nás zrádně opustilo, strženo vlnou. A tak jsme byli vydáni napospas vlnám.

Řítili jsme se do širokého moře zatracenou rychlostí a za hrozného houpání. Připraveni už na vše jsme si svlékli kabáty a zuli boty.

Noc se snášela a uragan řádil.

Ó, jaká krásná myšlenka nás přiměla vydat se obdivovat tvůj azur, ty zrádné Středozemní moře!

Pak nastala úplná tma, nebylo daleko do půlnoci.

Najednou strašlivý náraz. Narazili jsme na pevninu.

Kde jsme to byli?

Schwartzbach, nebo spíše Schwartzbacher, ano, teď si vzpomínám, byl to Schwartzbacher. Tak jak říkám, Schwartzbacher, který měl zeměpis v malíčku (Alsasani jsou totiž náramně vzdělaní), mi povídá:

„Tak jsme na Rhodosu, milánku.“

Jen tak mezi námi, copak by k čertu státní správa nemohla postavit místo-pisné cedule na všech ostrovech Středozemního moře, protože čert, aby se v nich vyznal, když tam není doma.

Tma byla jako ve sklepě. Promočení jako heryci jsme šplhali po skalách na útesech.

Na obzoru nikde jediné světélko. Bylo to veselé.

„Zitřejší ranní nástup zmeškáme,“ povídám jen tak abych něco řekl.

„A večerní taky,“ odpověděl Schwartzbacher chmurně.

A tak jsme se pustili přes hubené kručinky a pichlavý jalovec. Šli jsme, ale nevěděli jsme kam, jenom abychom se zahřáli.

„Hele,“ vykřikne najednou Schwartzbacher, „vidím světlo, koukej, tamhle!“ Podívám se, kam ukazoval Schwartzbacherův prst, a opravdu, v dálce, moc daleko se třpytlo světlo, ubohé světélko.

Nebylo to obyčejné světlo z domu, nebyl to oheň ve vesnici, ne, bylo to podivné světlo.

Přidali jsme povzbuzení do kroku.

Konečně jsme k němu dorazili.

Na skalách se tyčil hrad velkolepého vzhledu, vysoký kamenný hrad, kde, jak se zdálo, netrávili všichni čas v radovánkách.

Jedna z věží zámku sloužila za kapli a zář, kterou jsme zpozorovali, bylo posvátné osvětlení, které pronikalo vysokými gotickými okny.

Dolehly k nám zpěvy, vážné, mužné zpěvy, zpěvy, z kterých člověka zamrazilo v zádech.

„Vejděme,“ povídá Schwartzbacher rozhodně.

„Kudy?“

„Aha, máš pravdu... hledejme východ.“

Schwartzbacher řekl: „Hledejme východ,“ ale chtěl říci: „Hledejme vchod“. Ostatně, poněvadž je to totéž, nepokládal jsem za nutné ho upozorňovat na jeho omyl z hlediska relativity, protože ten omyl zřejmě způsobila jen zima.

Bylo tam plno vchodů, ale všechny byly zavřené a nikde žádný zvonek. A to je jako by nebyl žádný vchod.

Nakonec, jak jsme tak obcházelí kolem hradu, jsme objevili nižší místo v hradbě a tak jsme přelezli.

„Teď,“ povídá Schwartzbachermann (ano, teď to mám konečně přesně, jmenoval se Schwartzbachermann), teď hledejme kuchyni.“

Ale v té budově snad vůbec nebyla kuchyně, protože k našim nozdram se odnikud nedonášela vůně pečení.

A tak jsme se procházeli nekonečnými a spleťitými chodbami, aniž líbezná vůně polechtala byť sebe slaběji naše chřípí.

Spíš polechtal sem tam nějaký netopýr naše tváře svou jemnou kožešinkou.

V jedné zatáčce chodby nás zpěvy, které jsme slyšeli z dálky, náhle udeřily do uší, jako by to bylo za rohem.

Byli jsme v prostorné místnosti, která byla zřejmě spojena s kaplí.

„Už vím, kde jsme,“ povídá Schwartzbachermann (vlastně ne, Schwartzbachermannnteufel, teď jsem si konečně přesně vzpomněl), „jsme na hradě templářů.“

Ještě ani nedořekl a obrovská železná brána se rozletěla dokořán sama od sebe.

Zalilo nás světlo.

Klečelo tam na kolenou několik set mužů, v železném brnění. Přílby na hlavách a vysoké postavy.

Povstali všichni s dlouho trvajícím řinčením a skřípáním železa, otočili se a spatřili nás.

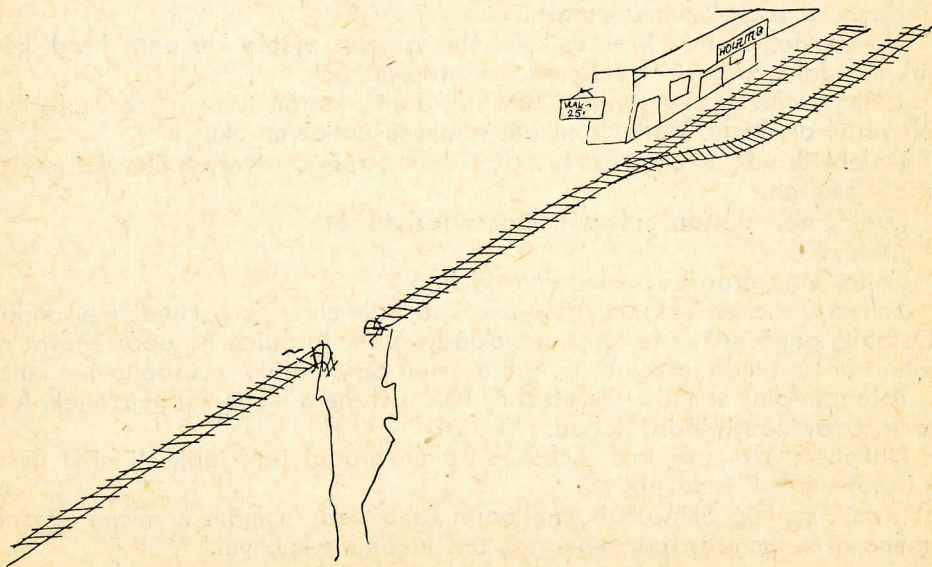
Pak všichni jediným pohybem vytasili meč a vykročili proti nám s napřaženým ostřím.

Ale Schwartzbachermannnteufel se vůbec neznepokojil – byl to sekáč – vyhrnul si rukávy, zaujal obranný postoj a zvolal mocným hlasem:

„Jako že je Bůh nade mnou, páni templáři, a kdyby vás bylo sto tisíc... jako že se jmenuju Durand!...“

Ach, teď už si vzpomínám, jmenoval se Durand. Jeho otec byl krejčím v Passy. Ano, ano, Durand, to je ono...

Zatracený Durand! To byl sekáč!

PROTI PSŮM

Zbožňuji většinu zvířat, ale vůči psům jsem vždy projevoval živelný odpor. Psa totiž pokládám za nejodpornější stvoření z veškerého tvorstva.

Pes je typ zvířete podlého, podlizavého, postrádá hrdosti, důstojnosti a vůbec osobnosti.

Jistá dáma, známá brekna a citovka, přerušila mou ostrou kritiku:

„Ó, ale ten krásný vlhký pohled našich pejsánků!“ zaslzela ta osoba. „To člověka utěší v tom moři lidské ohavnosti!“

To úplně stačilo, abych byl dokonale vyveden z míry.

„Naši pejsánkové! Pěkná holota ti naši pejsánkové!“

Říká se, že pes je tvor věrný a milující, ale copak je nějaká zásluha v tom, že někdo přilne k prvnímu člověku, kterého potká, jen proto, že se jmenuje váš pán, ať je hezký nebo ošklivý, směšný nebo od rány, dobrý nebo zlý?

Jsou prý také příklady, že se pes dal zabít v obraně svého pána proti banditovi.

Úplně správně, jenže týž pes by se byl dal stejně zabít pro banditu a napadl by poctivého člověka, kdyby byl jeho pánem bandita a kdyby zmíněný poctivec měl nepostradatelný revolver.

Pes je šasek, který vám bude po celé hodiny panáčkovat, aby dostal cukříček.

Je to zbabělec, který by zadával dítě na nejmenší pokyn svého lotrovského pána.

V každém psovi je šelma, ale šelma pitomá, která bez omluvitelné potřeby osobní kořisti koná zlo pro zálibu někoho třetího.

Pes je lízal; vylíže všechno.

Olízne ruku, která mu podá kus chleba.

Pes olízne botu, která mu přerazila tři žebra.

A líže ještě jiné věci, to prase!

A ještě mnohem horší věci, to čuně!

Pes má ohromující pud, ale duši zcela zbahněnou, ten patolízal!

Ach! Jaký to rozdíl proti kočce, té podivuhodné kočce!

Znám nazpaměť všechny verše, které básníci složili na kočky, verše Gautierovy, Baudelaireovy, Rollinatovy a také celý rozkošný svazek, který jim věnoval můj přítel Raoul Gineste.

Ach, kočky! Miluji jejich harmonickou, smělou, lichotnou a pružnou chůzi!

Miluji jejich tajuplné a hrdé chování.

Pokuste se je uhodit třeba jen tak ve hře a uvidíte, jak vycení zuby a seknou po vás drápký!

Ach, kočky! Ty by mohly učit i samého Barrèse, co je to individualismus a kult jáství!

... Ale samozřejmě, veřejné mínění praví, že pes je roztomilý hafánek a kočka až na nepatrné výjimky špinavé zvíře!

Pozn.: V tomto ostrém útoku nejde samozřejmě naprosto o roztomilé pejsánky našich čtenářů.

Od nepamětných dob až dodnes tvrdošíjně odmítal můj znamenitý přítel vikomt A. Bry d'Abbatut sdílet můj odpor k psům.

„Pes,“ říkával, „je dobrák, nesmírný dobrák.“

A sám byl nesmírně šťasten, že má Médora, výtečného bernardýna Médora, který pamatuje narození jeho dítěte, malého Jindřicha, pro kteréhožto Jindřicha by se Médor dal rozsekat na kousky.

„Když je Médor u Jindřicha, jsem klidný, tak klidný, jako kdybych Jindřicha svíral v náručí.“

Tak dobrá, a víte, co se přihodilo minulý týden na rozsáhlém panství, které můj přítel vikomt A. Bry d'Abbatut vlastní na Azurovém pobřeží?

„Ne.“

Tak dobrá, tak já vám to povím.

Malému Jindříškovi – je mu tři a půl roku –, který byl už celý divý do sportu, dali malý vozík s postrojem a to všechno měl vozit ten znamenitý Médor.

Médorovi se to ohromně líbilo.

Málokterý kůň, a ne z těch nejobyčejnějších, by si byl vedl tak korektně.

Ano, ale jednoho dne hrkal Médor s Jindřichem v jeho vozíku po cestě vedoucí podél řeky a stalo se, že jednoho mladého piemontského komíníka napadlo si skočit po hlavě do zmíněné řeky.

Bernardýn poslušen svého vrozeného pudu neváhal ani vteřinu.

Vrhl se do vody i se svou přípřeží a s mladým Jindřichem.

A ten pitomý pes, jen aby zachránil nějakého Savojana (řekl jsem výše, že to byl Piemontčan – z toho vidíte, jak se sjednocení Itálie rychle uskutečnil), kterého v životě nespatriil a který ostatně vůbec nebyl v nebezpečí, neváhal utopit dítě, které mu svěřili!

Další historka na posílení mého tvrzení:

Jiný ženatý pán se procházel jednoho rána se svým psem (velmi inteligentním zvířetem, které si střežil jako oko v hlavě) a potká mladou ženu, velmi svůdnou a snadno přístupnou.

Tak snadno, že pět minut po jejich setkání ten ženatý pán a ta pošetilá ženština se už chystali vejít do jejího příbytku.

Tom sledoval ten chlípny pár.

Ale dáma odmítla pejsánkovi vstup do svého příbytku.

„Na tom přece nesejde,“ pravil pán a řádným kopancem do zadku udělil psovi rozkaz, aby se vrátil domů.

Tom se vzdálil.

... (Škrtnuto cenzurou) ...

Uplynulo sotva půl hodiny a lehké zaškrabání se ozvalo na dveřích kurtizány.

„Tak ho přece pusť dovnitř!“ žadonil pán. A otevřel sám dveře.

Byl to skutečně dobrák Tom, milánek Tomíček, ale ne sám.

Po boku Toma stála choť cizoložného manžela a policejní komisař ze čtvrti.

Tom lpěl tvrdošíjně na svém dávném renomé psí věrnosti a pocíťoval strašlivou hrůzu před jakýmkoliv druhem zrady, byť jen manželské.

A své zděděné principy uvedl ve skutek.

Ale, namítnete mi, jakým důmyslným postupem mohl Tom přimět policistu, aby se pro tu věc obtěžoval?

Snad si vzal jako tlumočníka svého kolegu ... komisařova psa.

A to celé opět jednou dokazuje, že člověka dokáže zradit jenom pes!

UPŘESNĚNÁ HISTORIE

Vy jste ještě příliš mladí, abyste si to mohli pamatovat, ale na sklonku XV. století jeden známý lotr a mizera jménem Richard III., který vládl nad Anglií a sytil ji hrůzami všeho druhu, se setkal v Bosworthu s nepřátelskou armádou, v jejíchž řadách – ó, Francie, v tom tě poznáváme! – se nacházel značný počet našich krajanů. Výsledek boje se dal tedy snadno předvídat a náš korunovaný darebák už viděl, jak smrt zatíná tipes jeho násilným kouskům.

Věci ovšem, po pravdě řečeno, se neudály jen tak hladce.

Jako správný velitel měl Richard III. od chvíle, kdy cítil, že je partie ztracena, jen jedinou myšlenku: upláchnout!

Jeho válečný oř naneštěstí padl schvácen a odmítal dále sloužit.

V takových chvílích jsou minuty jako století.

Celý roztresený strachem a toužou stále více opustit značně nezdravé ovzduší Bosworthu, Richard III. projevil díky své schopnosti řvát hodně chraplavě živou touhu, která jím zmítala, získat totiž i za nejtvrděších podmínek jakékoliv běhu schopné hovořáky.

Slova, která pronesl při té příležitosti, se nám dochovala, ale v značně rozporných podáních.

William Shakespeare, bývalý řeznický pomocník ze Stratfordu nad Avonou, který se uchytil podobně jako náš bodrý Alphonse Lemonnier u dramatického umění, propůjčuje Richardu III., o němž složil dost úspěšnou frašku, tato slova:

„A horse! A horse! My kingdom for a horse!“ Což se v naší řeči rovná:

„Koně! Koně! Mé království za koně!“

Někteří angličtí historikové, a nikoli nejmenší, upravují královský výrok takto :

„A horse A horse! My crown for a horse!“

To jest:

„Koně! Koně! Mou korunu za koně!“

(Neboť v angličtině „crown“ znamená „korunu“, nářadí, kterým si ještě za našich dnů – a pak se mluví o civilizaci – jistý malý počet individuí bez váhání zdobí hlavu, aniž kohokoliv v okolí těch čtveráků napadne aspoň se usmát.)

Pronesl Richard III. v tom kritickém okamžiku „království“ nebo „korunu“?

Na tom záleží všechno.

Richard III. použil slova „koruna“, ale naprosto ne ve smyslu, který mu připisují někteří angličtí historikové, a nikoli nejmenší.

Dokument, o němž se výše zmiňuji, je prostě dopis napsaný rodině hned večer po bitvě u Bosworthu jedním vojákem z Wallesu.

Ocitujme z něho dotýčné místo:

„... V každé události, i nejvážnější, drazí rodiče, se vždycky nějak uplatní komika. Pronásledováni nepřítelem velmi rozlíceným jsme hnali koně hlava nehlava. Král Richard si to hnal hned před námi. Najednou se nás zmocnil nepřekonatelný výbuch smíchu, když jsme spatřili Jeho Veličenstvo, jak se válí i s koněm všechny čtyři ve vzduchu. Pán se velmi rychle sebral, ale kůň

nikoliv. A když jsme k němu dojeli, neměl ten královský zběh tu drzost nám nabídnout korunu (**stará anglická mince, odpovídající asi 6 F 25 naší měny**) za jednoho z našich ořů? My tomu nechtěli věřit a abychom se přesvědčili, že jsme dobře slyšeli, zeptal jsem se krále: „Kolik říkáte?“ (**How much do you say?**) Odpověděl nám: „One crown! One crown for a horse!“ Znechuceni takovou lakotou, spojenou s takovou krutostí, jsme toho prokletého monarchu ponechali jeho osudu.“

Tak tedy máme objasněný zase jeden sporný bod historie.

HLEDÁNÍ NEZNÁMÉ

Udílíme-li mladým lidem rady, nelze nikdy dosti zdůraznit, jaké svízele jim mohou způsobit násilné, nepropočítané činy nebo zločiny prováděné lehkomyslně.

Krátké vyprávění, jemuž, vážení pánové a dámy, věnujete laskavě svou pozornost, poslouží jako nad slunce jasně potvrzení této téze.

Jistý hodný hoch – neboť přes svou poněkud prchlivou povahu to byl hodný hoch – byl jednoho rána přítomen pohřbu jisté zesnulé dámy, jež byla vlastní chotí jednoho z jeho přátel.

Protože byl letory pramálo mystické, účastnil se pohřebních obřadů s myslí málo dojatou a jeho dojetí mírnila ještě značná netrpělivost.

Ale najednou ...

Ne, neusmívejte se, vy zlomyslníci! Kdož ví, zda na vás obdobný fenomén nečeká právě za rohem?

Najednou ...

Jako obloha i srdce má své meteóry, komety a blesky.

Najednou pocítil náš přítel v samém středu svého sentimentalo-kardiakálního ústrojí úder hromu.

V levé straně kostelní lodi, na straně, kde stály dámy, na dva kroky od sebe zpozoroval nejúchvatnější z bytostí, jež dobrý Bůh kdysi tak střídme rozhodil po naší zemi.

Rád bych vám ji popsal, ale cítím, že by to byla promarněná námaha i čas.

Ostatně, poněvadž jsem ji osobně nikdy nepotkal, nevím, zda byla hezká nebo ošklivá, mladá nebo stará, zda má oči plavé, černé nebo zrzavé a vlasy modré, zelené nebo jako fialky.

A pak, zdůrazňuji ještě jednou, co na tom sejde?

Podstatným zůstává zjištění, že ubohý hoch pocítil zásah blesku, pověstný zásah blesku.

„To je žena,“ neměl ani sílu říci si sám pro sebe, „to je žena, bez níž mi život napříště připadá jako nejčernější nicota.“

A odpřisáhl si, že zjistí, kdo je, a byl ochoten si ji vzít bez meškání za což.

Že je vdána? Ech, tedy dotěrného manžela odstraníme!

Sotva skončila mše, zatímco ubohý vdovec tiskl div ji nerozdrtil u východu z kostela ruku našeho přítele, neznámá zmizela.

Neznámá zmizela!

A na předchrámí kostela, stále ještě zdrcen bleskem, ale nadále ještě

užaslý, se náš muž, trvale jako bleskem zasažený, zajíkal, šílel, hledal a tvrdošíjně odmítal věřit ve své neštěstí. Zůstal tak až do večera, nevím v jaké už šílené víře, že se neznámá objeví na těchto místech, že se mu vrhne do náručí a prohlásí: „Já tě také miluji, odjedme ihned na lonské ostrovy!“

Klesla noc a byla černá.

Druhého dne ráno se rozbřeskl den, ale byl ještě černější a tak dále.

Všechna pátrání, která nešťastník podnikl, aby Ji našel, zůstala marná . . .

. . . když to nemohl déle vydržet, když byl již naprosto v koncích, promluvil sám k sobě zcela chladně:

„Tato žena se zúčastnila mše konané nad rakví choti mého přítele . . . Je to tedy rodinná přítelkyně . . . Kdyby můj přítel zemřel, bezpochyby by se rovněž účastnila náboženských obřadů při pohřbu . . . Zabiju tedy přítele a shledám se s ní.“

Zabil přítele, ale neshledal se s neznámou.

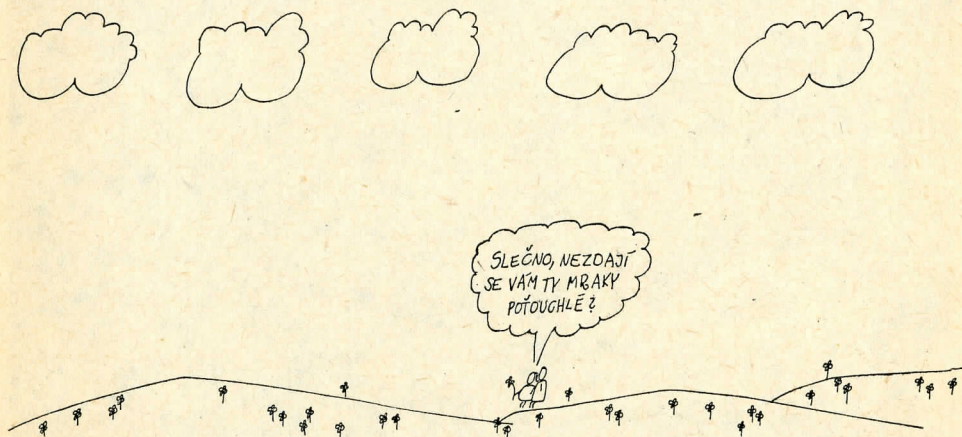
Sotva spáchal vraždu, zatkli ho naopak lidé od policie a o několik měsíců ho lidé od soudu odsoudili k smrti, což ostatně přijal s radostí zcela nenucenou.

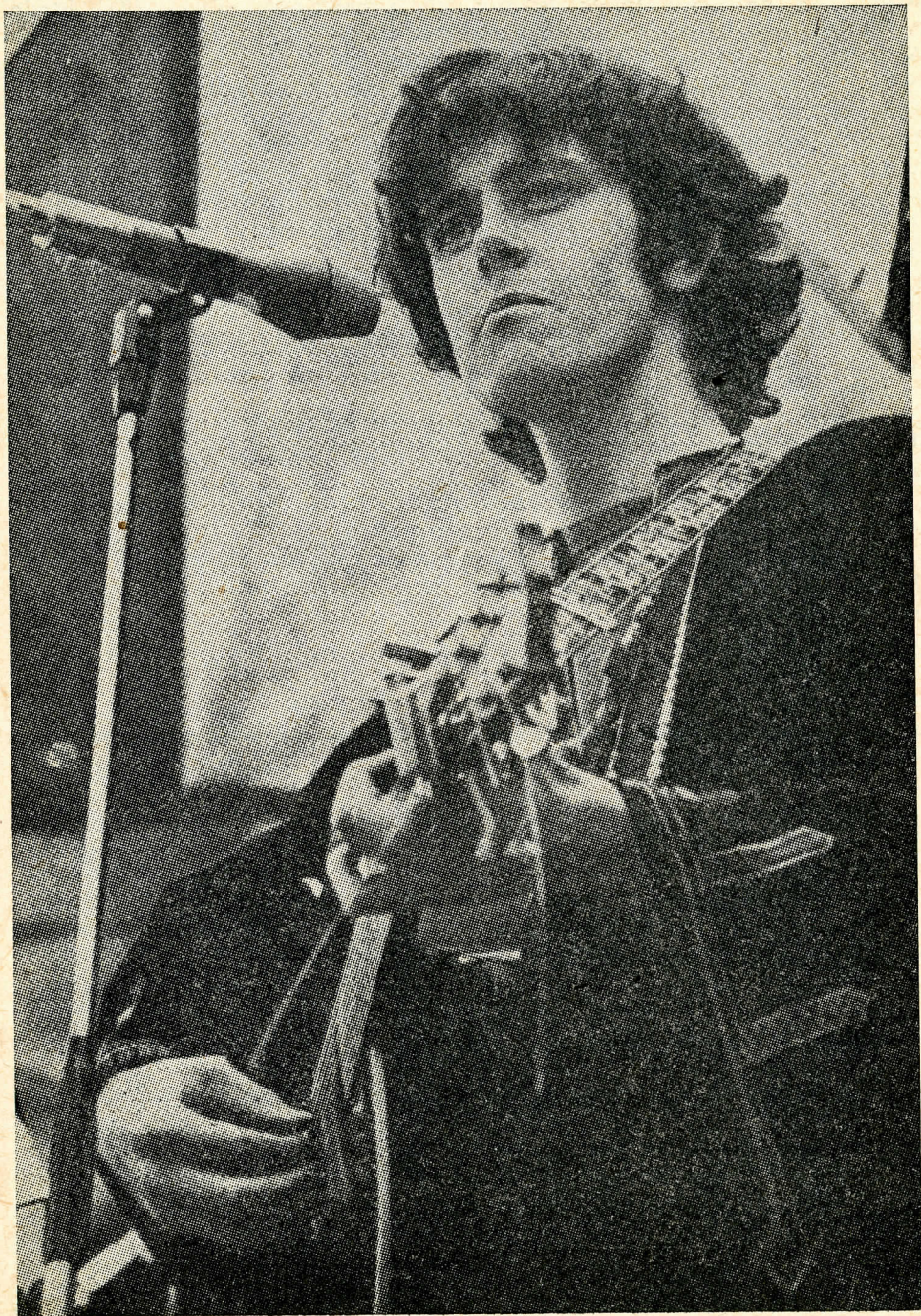
. . . Šťasten, že se zbaví života, který nadále neměl smyslu, kráčel vesele ke gilotině, když vtom náhle vyrazil mohutný výkřik!

Dík zvláštnímu a jen zřídka udělovanému povolení se mezi přítomnými, kterým se dostalo toho velkého štěstí, že mohli stát těsně u šibenice, nacházela mladá žena.

Jeho neznámá!

Však byl také nejvyšší čas!

DONOVAN

Objevil se jako britský protějšek Dylana. Psal písně na lidové motivy, protestoval proti válkám a bezpráví a za doprovodu své kytary s pověstným nápisem „tento stroj zabíjí“ zpíval na protiválečných demonstracích. Když komerčně zneužitá vlna protestsongů nutně zanikla, našel své hudbě nový výraz. „Nechci už protestovat, chci potěšit“, říká ten, který se nazývá posledním anglickým minstrelem. Jeho filosofie je prostá: Kdyby v lidech byl už od dětství pěstován smysl pro krásu, nebylo by válek ani násilí. Tento cit může vypěstovat právě hudba.

Donovan Leitch POCHÁZÍ z Maryhillu (Glasgow), kde se narodil 10. května 1946. Má mladšího bratra Gerryho. OSOBNÍ ÚDAJE: Měří 172 cm, váží 63 kg, má zelené oči a černé vlasy. Jeho NEJVĚTŠÍM KONÍČKEM je zpěv, hraní a poslech cool jazzu. Z hudebních nástrojů ovládá kytaru, ústní harmoniku a kazoo, hudební vzdělání nemá. Jeho VELKÝMI VZORY jsou nedávno zesnulý „otec folk music“ Woody Guthrie a Dylan, vedle nich obdivuje Charlie Minguse a Julii Felixovou. Jeho oblíbenými herci jsou Belmondo, Richard Burton a Julie Christie. Má prý velice rád pláž, dýmku a dívku – opačné pocity chová k lidem, kteří se smějí, když je jim do pláče. Za NEJVĚTŠÍ ZÁŽITEK považuje „západ slunce vysoko ve skalách v St. Ives“.

V době dospívání vedl Donovan nadmíru ROMANTICKÝ ŽIVOT. V 10 letech se s rodiči přestěhoval do Hatfieldu. Dnešní autor písní se znamenitými

texty prý tenkrát dokonce propadl ve škole, pak se však zlepšil a vzdělával se do svých 15 let. Tehdy se také stal majitelem kytary. Jeho zaměstnáním bylo SVĚTOBĚŽNICTVÍ. Toulal se po Velké Británii i Francii a zdrojem živobytí se mu stal zpěv. Tehdy se také seznámil s tajemným cikánem Davem, který je dodnes Donovanovým společníkem a největším přítelem. Zatímco Donovan hrál a zpíval, Dave chodil s kloboukem a vybíral. Při tomto způsobu života se přirozeně dostával do konfliktu se společenskými konvencemi – v Manchesteru byl dokonce zatčen, protože prý ukradl cigarety a čokoládu. Strávil 14 dní ve vězení, aniž mu byl přestupek dokázán.

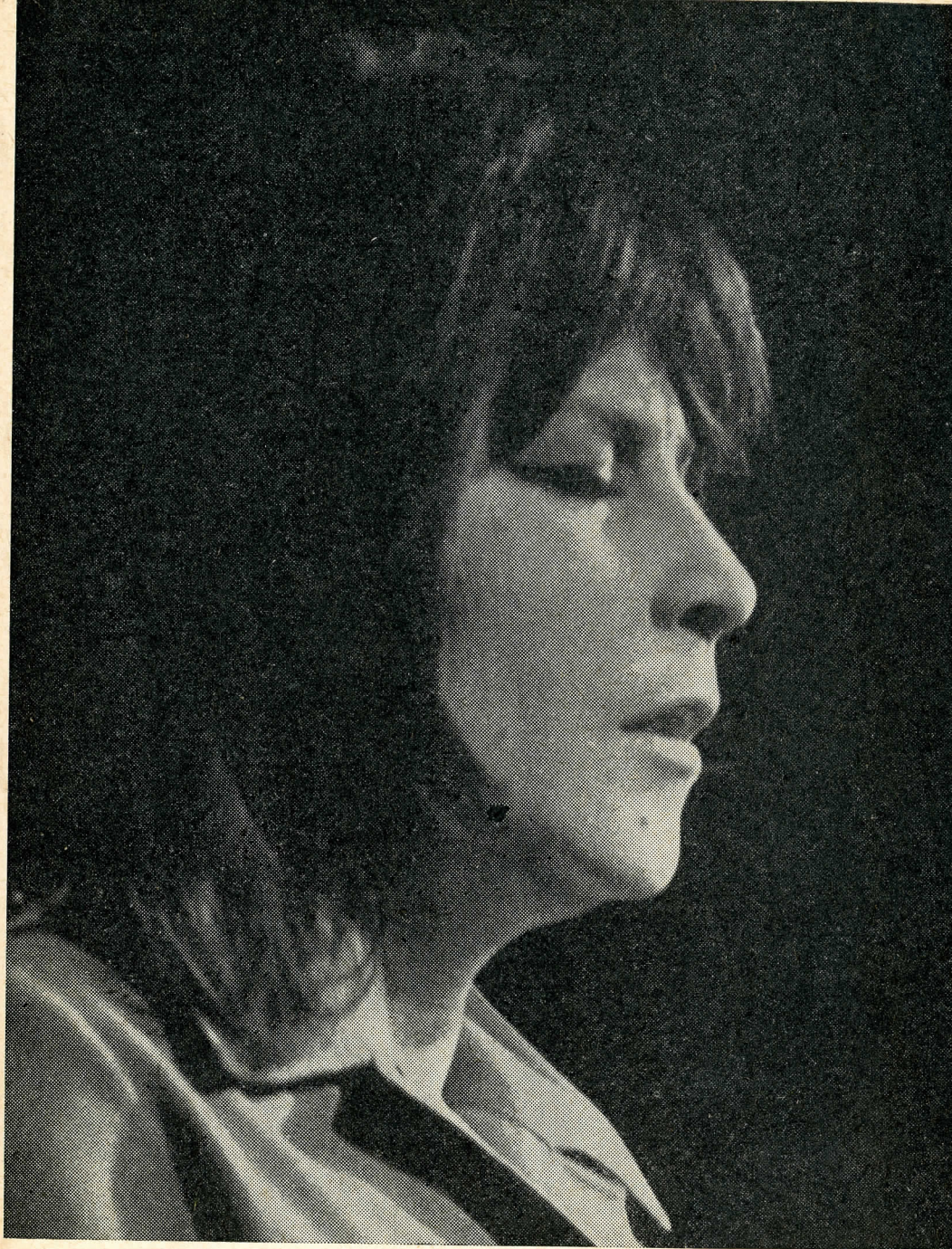
V 17 letech napsal Donovan svou PRVNÍ PÍSEŇ Why Do You Treat Me Like You Do a o rok později přišel pomocí svých přátel Petera Edena a Geoffrey Stevense, svých pozdějších manažerů, do styku s A&Rmanem (což je obdoba našeho dramaturga) firmy Pye Terry Kennedym a uzavřel se společností smlouvu. Na gramofonové desce se představil vlastními lidově laděnými písněmi Catch the Wind a Calours, z nichž především druhá patřila k tomu nejlepšímu, co tehdy v anglické pop music vzniklo. Obě se také staly VELKÝMI HITY, které otevřely cestu do Hit-Parade i dalším nahrávkám: Universal Soldier (velmi závažná píseň o „univerzálním“ vojákovi, který slepě bojuje a zabíjí pod jakoukoliv vlajkou), Turquoise, Josie.

Koncem úspěšného roku 1965 se Donovan odmlčel. Strávil mnoho času v nahrávacích studiích a na dlouhém americkém turné. Navíc jeho další nahrávky oddálily určité na něm nezávislé kontraverze kolem kontraktu gramofonové společnosti. Protože mezitím vlna protest-songů zákonitě podlehla komerčnímu zploštění („protestovat“ začal pomalu každý, kdo ucítil závan peněz), zdála se být Donovanova kariéra ohrožena: Kouzlo zpěváka (**přirovnávané ke kouzlu pohádek, keltské mytologie a doby minstrelské!**) však působilo dál a Donovan se představil ve své nové podobě v písních Sunshine Superman a Mellow Yellow, které se vyhouply na 1. místo americké Hit-Parade, následovány dalšími hity Epistle to Dippy, There Is a Mountain, Wear Your Love Like Heaven a Jennifer Juniper. Doprovod zpěvákovi obstarávají přední angličtí jazzoví hudebníci.

Zvláštní je **atmosféra**, kterou Donovan svou osobností vyvolává. Při posledním americkém turné byla při všech koncertech prolomena bariéra mezi zpěvákem a jeho mladým publikem. Posluchači usedali v kruhu na jevišti a jako fascinovaní naslouchali tichému hlasu interpreta. Svou vděčnost mu vyjadřovali květinami. Producent Mickie Most dokonce považuje Donovana za TVŮRCE HNUTÍ FLOWER-POWER.

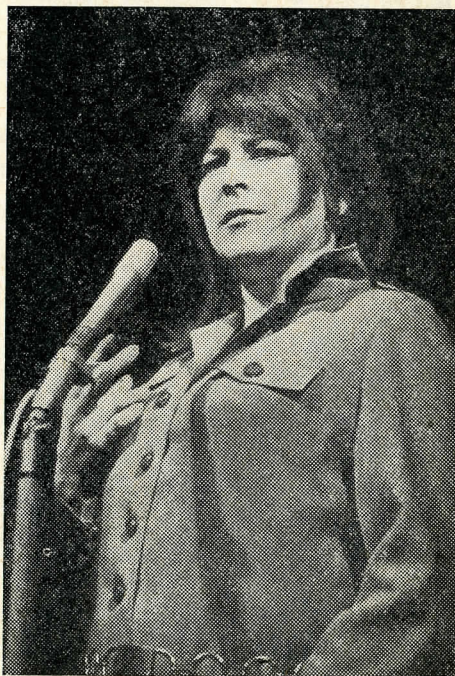
Každopádně má Donovan velký vliv na mentalitu mladých lidí, kteří mu rozumějí snad i pro jeho životní omyly, s nimiž se dokázal vypořádat. V loňském roce byl totiž Donovan zatčen a pokutován, protože se u něho našly OMAMNÉ DROGY. Dnes, kdy problém drog narůstá do kritických rozměrů, prohlašuje Donovan na své poslední LP A Gift from a Flower to a Garden poetickým jazykem: „Vyzývám všechny mladé lidi, aby přestali užívat jakékoliv drogy a vypudili je do tmavých a pustých míst. Neboť mrzačí náš po-
žehnaný růst.“

JAROMÍR TŮMA

RECITAL EVY OLMEROVÉ SEMAFOR

FOTOGRAFIE V. SOCHŮRKA

ANTITALENT

UVÁDÍ „SŇATKOVOU KANCELÁŘ“

FOTO VILÉM SOCHŮREK

PLAKALO BEJBY

HUDBA: PAVEL KREJČA / TEXT: JIŘÍ ŠTAIDL

ZPÍVÁ PETR SPÁLENÝ

© SUPRAPHON, PRAHA 1967

Modérato

1. Plaka-lo bej - by, jó, plakalo vám v kočá - ru so - lidním -
 2. Po - ví - dá: bej - by, ejhle, má žal a bejby jen zabrou - ká,
 plaka-lo bej - by a já se ptám: kdopak ho uklid - ní, -
 po - ví - dá: bej - by, než půjdu dál, tak já ti to pofou - kám.
 nechtělo bej - by mě a - ni vás, že nechtělo a - ni fík.
 Utichlo bej - by a bylo znát, že slovům rozu - mí.
 Nechtělo bej - by, pak ale včas šel o - ko - lo ná - moř - ník.
 Utichlo bej - by, já jsem byl rád, že už nikdo ne - žu - mí.
 1 Vy ptá - te se nás, kdo to byl a ko - mu za to dík, to
 úsměv z pláče vykouzliil jen Pepek ná - moř - ník. Jé, jé, jé, jé.
 Plaka-lo bej - by, jó, plakalo vám a plakalo stá - le víc,
 - plaka - lo bej - by a já jsem byl sám a
 ne - vě - děl, co mu říct, - ne - chtě - lo bej - by
 mě a - ni vás, ba nechtě - lo a - ni fík, -
 nechtělo bej - by. pak a - le včas šel o - ko - lo ná - moř -
 ník, řit. C. Half time D7 G šel o - ko - lo Pepek ná - moř - ník. -

Z ROZHLASOVÝCH STUDIÍ

BRNO

HUDBA: ZDENĚK KROTIL
TEXT: EDUARD KREČMAR
ZPÍVÁ HANA ULRYCHOVÁ
© PANTON, PRAHA 1967

MÉ ŠATY

Medium

Mé ša-ty zestár-nou tvým dlouhým váhá-ním. -

Řek' jsi do ú-no-ra, já jsem strachy chorá, tak tě teď u-há-ním. -

Mé šaty zestár-nou, chceš si mě vůbec vzít? -

Slib je přece svatý, co mé bílé šaty, kde je tvůj čistý štít? -

Mám na-še-tře-no své malé vě-no, by-dle-ní tu máš. -

Tak vypa-dá to, ty moje zla-to, že se vy-mlouváš. -

Já se však musím vdát, já na to ša-ty mám. -

O-ny by mistár-ly, tak si klidně zá-r-li, až se ti jinam vdám. -

BRNO

TOULAVÉ BOTY

HUDBA: MILOŠ MACHEK / TEXT: EVA POSPÍŠILOVÁ

ZPÍVÁ PETR POSPÍŠIL

© PANTON, PRAHA 1967

Tempo di foxtrov

1. Já z tou-la-vé ho te-le-te vám bo-ty mám a cho-dí-vám v nich
 2. Mám sni-mi a-le trápe-ní, že od dlouhé ho cho-ze-ní se
 3. Já ře-kl jí to do o-čí a o-na se vám o-to-čí a

na mou duši rád. 2 Me kro-ky ni-kdo ne-sple-te, mám
 za-čí-na-jí drát. A jedno sladké stvo-ře-ní má
 dě-lá dlouhý nos. Jo, tak to cho-dí na svě-tě i

pěk-né bo-ty zte-le-te a jsou mi a-ko-rát.
 po-rád sa-mé u-če-ní a pu-su ne-chce dát.
 když máš bo-ty zte-le-te jsi po-rád ješ-tě bos.

Pam ba-di ba-di ba-di pam ba-di ba-di ba-di
 A7 D G
 ba-di ba-di ba-di ba-di bam pam ba-di ba-di ba-di
 D A7 D G D
 pam ba-di ba-di ba-di ba-di ba-di ba-di ba-di ba-di bam.

z dílny

BEATOVÉ SKUPINY

GOLDENS

CHULIGÁNI

Rychle

Co si vo mě myslej to já znám, pro ně jsem byl
vždycky chu-li-gán. Já na to říkám, ať jsou klidně bez o-ba-vy,
že jsem pouze tvrdo-hla-vý, pyšný na to, že svou hlavu mám.

ČERNÍ MNIŠI

Velmi rychle

1. Čer- ní mni- ši při- chá- ze- jí na ran- ní
 2. Čer- ní mni- ši po- chyb- né- ho ú- sud- ku
 3. Čer- ní mni- ši vě- ří pou- ze cho- rá- lům,

zpí- vat nám své ka-ždo- den- ní ká- zá- ní, po- řád tu
 vy- pí- šou pak do ži- votních po- sud- ků, jak je kdo
 pta- či pí- seň sta- čí prý jen ho- ra- lům a pro- to

písnič- ku o tenkém kra- jíč- ku, kte- rý se roz- dě- lí
 u- ctí- vá a jestli ne- zpí- vá ji- nak, než ur- či- li,
 žal- tá- ře hod'- te jim do tvá- ře, ať na- jdou rub i líc,

pro hod- né an- dě- ly. 4. Čer- ní mni- ši při- chá- ze- jí
 zda- li se ne- mý- lí.
 mé- ně je ně- kdy víc.

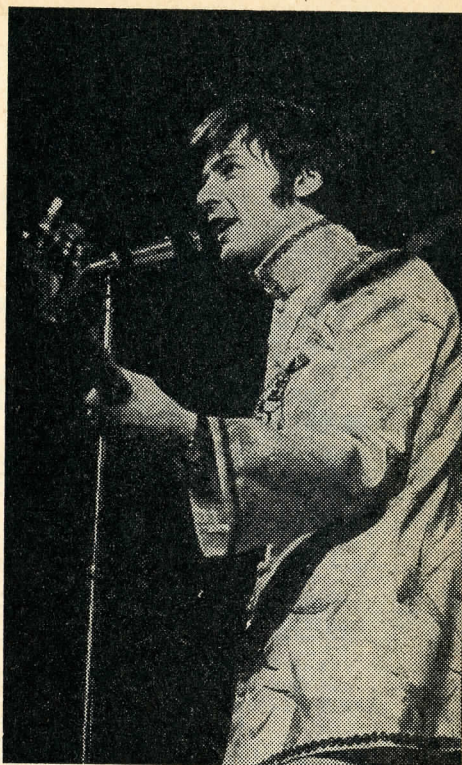
na ran- ní zpí- vat nám své ka-ždo- den- ní ká- zá- ní
 a pro- to žal- tá- ře hod'- te jim do tvá- ře
 a pro- to žal- tá- ře hod'- te jim do tvá- ře,

MODRAVÝ MÁMENÍ

HUDBA: PETR JANDA

TEXT: PAVEL CHRASTINA

© SUPRAPHON, Praha 1967

1. Modra - vý - má-me - ní - nespra-
-vý - trápe - ní - u-na-

ví - tráve - ní, - může se stát, - že přestanu
ví - k zblázně- ní, - chtěl jsem se smát - a budu se
hrát - a budu mít hlad - a zhladu snad krá- á - ást. Modra-
prát - všechno se změ-ní - já musím vy-

há - á - ást. á -

á - á - á

PÍSNÍČKA K TÁBORÁKU

ASCALONA

HUDBA I TEXT: EMANUEL PRKNO

© PANTON, PRAHA 1965

Tempo di slowfox

mp Tábo-rák zvolna zhasí-ná, o-sa-da už jde spát... Ky-ta-ra ti-še
Vyschly již láhve na stole, po-ha-sí oh-ně žár, šerif své těžké

u-sí-ná, do du-še pa-dá chlad. Sta-říčků še-rif už lí-ně
pis-to-le po-vě-sil na sto-žár. Na vlajku smutně se dí-vá,

ru-ku po láhvi vztáh, pisto-li chová na klí-ně, brouka si v temno-
ky-ta-ru pohla-dí a je-ho hlava še-di-vá vzpo-mí-ná na mlá-

tách: *Refr.* Když jsem byl mlád, bý-va-la As-ca-lo-na
dí:

nej-hezčí o-sa-dou, kte-rou jsem znal. Jak často-krát

hý-ři-la As-ca-lo-na di-vo-kou ná-la-dou, kterou jsem

znal. Však slávě pis-to-lí, již zvolna do-zní-vá a le-sem

ne-hu-čí to vl-čí vo-lá-ní. Já pů-jdu spát,

však vlajka Asca-lo-ny mu-sí nad hrobem mým na vě-ky vlát.

LIPOVOU ALEJI

HUDBA: JAROMÍR KLEMPÍŘ

TEXT: PAVEL VRBA

ZPÍVÁ HELENA VONDRÁČKOVÁ

© SUPRAPHON, Praha 1967

Moderato

D A Hmi F#mi G A D A

Lí-povou a-le-jí, vo-ňavou a-le-jí cho-dí-vá dív-ka,
A-le-jí pů-vab-nou s tou dívkou záhad-nou cho-dívám stá-le

Hmi F#mi C A7 D A7 D A

když sama zů-stane, když někdo zklame ji. Prstýnek z ka-me-
stá-le ji provázím mám ro-li ne-šnad-nou. Prstýnek z ka-me-

Hmi F#mi G A D A

jí, s bě-loučkou ka-me-jí no-sí-vá dív-ka,
jí, s bě-loučkou ka-me-jí nosím s tou dív-kou,

Hmi F#mi G A D D7

když sama zůsta-ne, když někdo zkla-me ji. Já ji znám, já ji znám,
ta-ky si za-pláči, když si za ska-ne jí.

G D Hmi A7 D

já ji znám, a-le-jí, a-le-jí já sní cho-dí-vám.

G A Hmi Hmi A D

CODA

Já s ní chodí-vám, já ten ú-děl mám.

NENECH MĚ SPÁT

HUDBA: JIŘÍ SRNEC

TEXT: ROSTISLAV ČERNÝ

© PANTON, PRAHA 1967

Nenech mě spát, a spánkem se ztrá - cí, ztrácí se čas, co patří
nám, nenech mě spát, zpívají ptá - ci a něco krá - cí prá - vě o - ko - lo
nás, nenech mě spát, ně - co mi ří - kej, třeba mi lži, že jsi jen
má, já bu - du tvůj, klidně mi cykej, nic kromě
tebe - mě ne - za - jí - má. *Fine* Mlýny času me - lou - a mě
jí - má strach, že z nás dvou - zbyde jen, zbyde jen prach. Nenech mě

z dílny

JAZZ SEPTETU

ORFEUS

STARÝ DUB

HUDBA: VOJTĚCH DYK

TEXT: MILOSLAV HUJA

ZPÍVÁ EVA DYKOVÁ

A7 Dmi Gmi Dmi Gmi
 Kde dřív stával dub, kde mi děd vy-prá-ví-val, kde říkal;
 Dmi E A7 Dmi
 "Všude chlub se sním, ten ko-ša-tec ne-býl o-bej-mut. Kdo se
 Gmi Dmi Gmi Dmi Gmi A7
 oň pokou-ší - val, šel odtud, o-ší-val se, ten dub, to je věc.
 Dmi C C7 F A7
 Já dneska v ze-mi ne-hez-ká jíz-va po něm zbyla,
 Dmi F7 B A A7 Dmi
 na dědův hrob a vypě-tím všech svých sil já snítku z du-bu
 Gmi Dmi Gmi Dmi
 ze-le-nou zachrá-ni-la na pa-měť dob, co dub i
 Gmi A7 Dmi A7 Dmi Gmi
 děd tu o - ku-sil. Pří-cvá-lal zlý chlap, kte-rý bez dlouhých
 Dmi Gmi Dmi E A A7
 ře-čí, jak slezl skoně, chňap mě za ru-ku a chtěl mě
 Dmi Gmi Dmi Gmi
 hned o-be-jmout, že prej - každý- ho předčí, a že kout
 Dmi Gmi A7 Dmi C C7
 nesvědčí mi zdejší, drže děl. Řekla jsem chvějícím hlasem:
 F A A7 Dmi F7 B
 "O-bejmout mě mů-že jen ten, kdo též o-be-jmé tenhle dub.
 A A7 Dmi Gmi Dmi
 Ná - ruč ro-ze-vřel, už mi nic ne-po-mů-že,
 Gmi Dmi Gmi A7 Dmi
 to ne-ní lež, lež, dě-do on z něj staví srub.

ZLODĚJ

HUDBA I TEXT: VOJTĚCH DYK

ZPÍVÁ JOSEF PLICKA

Já o-te-vře-ný. ok-no v-by-tě má-m, a
O-te-vře-ný ok-no s tím je kříž - -.

když jdu ně-kam, tak za-po-mí-ná-m, že doma
Ještě, že mám byt o ně-co výš. - Ta-kový

o-te-vřený ok-no ze-je. To on si klidně
okno je past na zlo-dě-je.

oknem sko-čí a už je tam, a pak se točí, kde prachy mám, jo
stejně nemá žádný šance, protože já mám prachy v bance. A tak

o-te-vřený - ok-no mo-hu mít - a
žádný zloděj nic nemů-že vzít a moje

ok-no se mu do tmy směje. Jó, ta-kový

ok-no je past na zlo-dě-je. -

POTICHU USÍNÁM

HUDBA: VOJTĚCH DYK / TEXT: PAVEL GRYM

ZPÍVÁ EVA DYKOVÁ

Slow-rock

Potichu u-sí-nám, na víč-kách smutek se-dí,
jsou jako zo-io-va, jsou jako Měsíc bledý, oh, oh.
Potichu u-sí-nám, jak zloděj sen se vkrádá tmou, oh.
chutný jak černobíl. chutný jak černobíl, chutná jak čer-ná zrada.
Potichu usínám, víc se mi nedaří, - na bílým polštá-ří
zbyl důlek po tvá-ří avněm je, avněm je, avněm je vů-ně tvých
vlasů, - oh, oh. Po-tichu u-sí-nám, strop na mne zvolna
padá, - v důlku na polštá-ří, v důlku na polštá-ří
spí se mnou tvoje zrada, tvoje zrada, tvoje zrada.

PŘÍBOJ

HUDBA: BOHUSLAV ONDRÁČEK

TEXT: JAN SCHNEIDER

ZPÍVÁ WALDEMAR MATUŠKA

© PANTON, PRAHA 1967

Moderato
C

Ami C Emi

mf Příboj už lí - bá pláž a maják světla střílí,
Příboj je čím dál bliž, jen kousek pláže zbývá

Fmaj7 A9b Dmi maj7 Dmi7 G F G

měsíc, albatros bílý, vyšel na noční stráž, ty se mi
a ví-tr v písku zpívá, o čem, to ty snad víš, vždyť omně

Ami Amaj7 Ami7 D7 Dmi Dmaj7

zdáš, když moře zpí-vá chorál, kde o-de-vzdáš
sníš a ho-ří v to-bě požár, o- chutnat smíš

Dmi7 Dmaj7 G11 G6 G11 G6 Cmaj7 Fmaj7

příbo-ji ru-dý ko-rál, - mož-ná až zaplaví ce-lou
příbo-je slaný po-hár - a tím spíš teď když je příboj

Cmaj7 Fmaj7 1. G Dmi G EFG C 2. G Dmi

pláž, zapla-ví celou pláž. - *f* příboj... blíž,
bliž, teď když je příboj

G Dmi G Dmi G Dmi Bbmaj7 Eb9 5b C

- čím dál bliž, - právě teď se mi vzdáš, příboj zaplnil pláž, pří-boj.

HEJ, PANE ZAJÍCI

HUDBA: BOHUSLAV ONDŘÁČEK

TEXT: JAN SCHNEIDER

ZPIVÁ HELENA VONDRÁČKOVÁ A MARTA KUBIŠOVÁ

© SUPRAPHON, PRAHA 1967

Medium swingy

Hej, pa-ne za-jí-ci, knír na nás ma-jí-ci,
Ne - dělej ky-ti-ce, plat máš dva ha-lí-ře,
hej, pane za-jí-ci, znáš pri-ma cu-kr-bli-ky,
ne - dělej ry-tí-ře, za - jdeš nám podvý-živou,
víš, co je sex. Bouchnou dvě-ře, tím pádem jseš vo-ho-le-nej,
máš, zajdo, pech.
kou-kej ztloustnout na zdravotní do-vo-le-nej, rá-zem bu-deš
z každý lásky vy-ho-je-inej. čau, tak čau, buď zdrav. -
Hej, pane za-jí-ci, knír na nás ma-jí-ci, -
hej, pane za-jí-ci, mů-žeš bejt maharadža, nám je to fuk!

ČEKÁNÍ

HUDBA:
MILOŠ KAFKA
TEXT:
IVO ŠTUKA

Gmi Dmi Gmi F Gmi

Řeklas mi, že přijdeš po set-mě-ní. Jak jsi přišla?
Řeklas mi, že přijdeš po set-mě-ní. Ve tmě slyším

Dmi Gmi F C

Vždyť tu nikdo ne-ní. Je-nom já a se-dm cvrčků
kro-ky přes ka-me-ní. Jsou-li to tvé kro-ky tak mě

Bb Ab G E Gmi Dmi Gmi

ve strá-ni. Blues těch cvrčků jedno-tvár-ně pa-dá na má
za-chrá-ní. Jen-že no-ci ryčně do-mů pí-lí že-lez-

F Gmi

zá-da. Máš mě vů-bec rá-da? U-mřu
ni-čář mírně pod-na-pi-lý. Zbyl jsem

Bb Ab Fmi A7 Dmi

na cho-ro-bu jmé-nem Če-ká-ní. - Jak se zbavit
já a cvrč-ci a to če-ká-ní. -

C Bb A7 Dmi E2m

mar-ných myšle-nek? Já tu sto-jím v ú-vo-zu, Pá-té
Dmi Bb7 Dmi Dál tu

ko-lo u vo-zu Če-ká-ní je ne-moc. Ty máš na ni

Gmi Dmi Gmi6 E7 A7

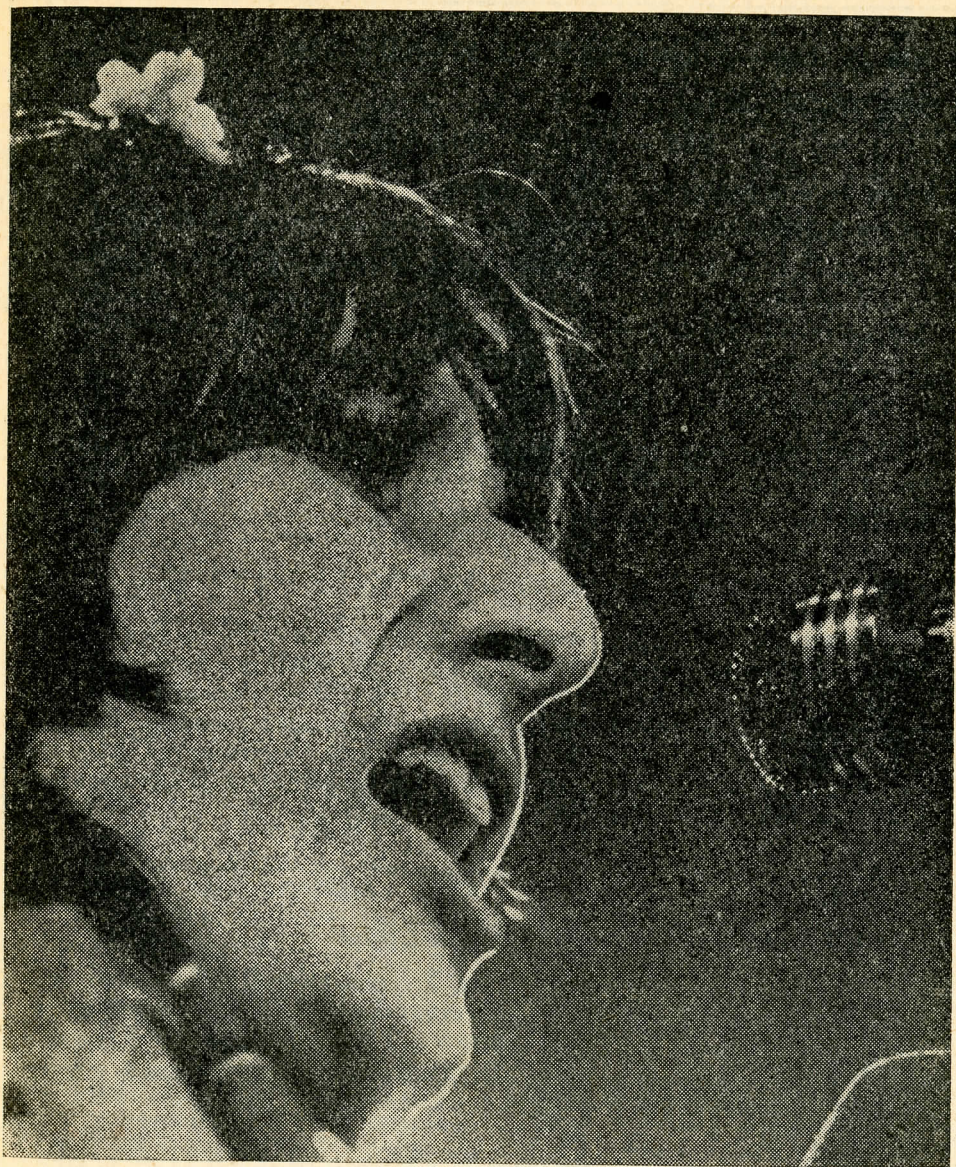
lék. Jenom ty, jen ty máš - na ni lék

Dmi G F G

Jenom ty, jen ty máš - na ni lék.

Dmi G Dmi 1. D7 2. Dmi

Je-nom ty, jen ty máš - na ni lék.

Z BEATOVÉHO FESTIVALU PRAHA 1967
ZPĚVAČKA SKUPINY VULKÁN Z BRNA
M. ELEFTERIADU.

FOTO V. SOCHŮREK

Jste již členy GRAMOKLUBU MLADÝCH?

Jeho součástí je i

EM – EDICE MIKROFÓRA,

edice taneční hudby mladých pro mladé

na nové československé značce gramofonových desek PANTON.

V nahrávkách MONO i STEREO vyjde **7 EP desek** (na každé desce jsou 4 skladby) s profily nejúspěšnějších mladých souborů jako George & Beatovens (zpívá Petr Novák), The Soulmen, Synkopy 61, Rangers, Rebels, Juventus, Crystal. Každá deska v originálním obalu.

Odběratelé dostanou **jako přemii zdarma osmou desku.**

O bližší podmínky členství a o přihlášku si napište ještě dnes na adresu: **P a n t o n, GRAMOKLUB MLADÝCH, Praha 1 – Malá Strana, Říční 12.**

—os—

SYNKOPA, známá skupina z Přerova, existuje i po odchodu Pavla Nováka a vydává svůj časopis HELP, jehož první číslo se nám líbí. Úzce spolupracuje s nově založeným BES CLUBEM (klubem mladých), jehož poslední akcí bylo uspořádání koncertu Waldemara Matušky. Přerovské instituce, které zatím nejsou nijak novým klubem nadšeny, si asi budou muset pomalu zvykat. A kdyby ještě tomuto dobrému počínu začaly pomáhat, bylo by to ještě lepší.

SOUBORŮM MALÝCH JEVIŠTNÍCH FOREM:

Napište nám, jaké programy chystáte. Z těch nejúspěšnějších nám pošlete i kvalitní fotografie (řádně popsané). Podle našich časových možností se na některé představení vypravíme. Zatím víme, že přerovský soubor INTARSIE (letištního klubu) připravuje pořad Zkouška na I. Škvoreckého Náchod v režii R. Hlavsy.

PŘIHLÁŠKY DO VZNIKAJÍCÍHO KLUBU PŘÁTEL SKUPINY KONTRA ZASÍLEJTE NA ADRESU: FRANTIŠEK KOPECKÝ, KOLEJ 5. KVĚTNA – POKOJ 167, PRAHA 3.

Československé divadelní a literární jednatelství
Vyšehradská 28, Praha 2 – Nové Město

PROVAZ O JEDNOM KONCI. Fraška se zpěvy. Z díla
Johanna Nestroye sestavil Karel Kraus a Zdeněk
Mahler

Antonin Artaud CENCI. Tragédie ve čtyřech dějstvích (deseti obrazech)
podle Shelleye a Stendhala. Přeložil Jan Kopecký

Jean Cocteau DVOJHLAVÝ OREL. Drama o třech dějstvích. Přebásnil
a upravil František Hrubín

Peter Shaffer ČERNÁ KOMEDIE. Komédie o jednom dějství. Přeložil
Luboš Trávníček

Frederick Knott TMA JE MÁ NADĚJE. Thriller o dvou dějstvích a šesti
obrazech. Přeložili Terezie a Bedřich Becherovi

Guy Bolton JULIE, TY MAŠ NÁPADY...! Komédie s hudbou ve
Somerset třech dějstvích a sedmi obrazech. Přeložila a upravila
Maugham Alice Velentová. Hudbu složil Jaromír Vomáčka. Verše
Pavla Koptý

Objednávky textů, katalogů a ZPRÁV DILIA, které měsíčně informují
o všech novinkách, posílejte na adresu Dilia, distribuční oddělení, Ce-
letná 25, Praha 1 – Staré Město, telefon 628-31

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo kultury a informací v nakladatelství Orbis, n. p. Redakce
Repertoáru malé scény a Amatérské scény: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel
Bošek, Marie Vašínková. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Adresa redakce: Praha 2,
Vinohradská 2, telefon 221057. Tiskne Knihhtisk, n. p., závod 2, Praha 2, Slezská 13.
Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně;
cena výtisku 2,50 Kčs. Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně 12. března 1968. —
NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.

© Orbis 1968 —

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární
jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb
chrání Ochraný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

AŽ ÚNAVOU

HUDBA: DALIBOR BASLER

TEXT: VÁCLAV BABULA

ZPÍVÁ MARTA KUBIŠOVÁ

© PANTON, Praha 1967

Moderato C F G

Až ú-navou zpomalíš chů-zi svou, zůstane zkřídél tvých - jen

C F

stín pak náruč má - ta náruč blá-ho- vá - vy-lé-čí

G C G9 Emi C G7 E7

rány tvé - i spleen. Já dál a dál se ptám proč odcházíš když

Ami G C D D9 G C

léta čekám a ty o mé lás- ce víš. Až ú - navou zpomalíš

F G C

chůzi svou - bu-deš snad úsměv můj - si přát však

C F G

náruč má - nebude blá-hová. - Pak by ses vrátil k ní a rád.

DALIBOR BASLER, VEDOUČÍ REDAKCE MALÝCH HUDEBNÍCH ŽÁNŘŮ, PŮSOBÍ V ČS. ROZHLASU OD R. 1952. JE ABSOLVENTEM STÁTNÍ KONSERVATOŘE A PEDAGOGICKÉ FAKULTY. Z JEHO ČETNÝCH PISNÍ ZNÁTE JISTĚ O MAMINCE NEBO TENKRÁT, KTEROU V ANGLICKÉ VERZI NAHRÁLA BRENDA LEE. / FOTO P. BÖHM.

RMS 4

WALDEMAR
MATUŠKA

FOTO P. JASANSKÝ

